

Modor Réka

AUGUSZTUS 30.

egy fényképet nézek már jó ideje.
a kép fekete-fehér.

egy szőke lány van rajta, a bal sarokban guggol, bal kezében cigaretta ég és keresztezi a lábát. jobb kezével az ajka előtt csendre int. a szeme feketére van festve, akárcsak a körmei. a ruhája szintén fekete. a bőre fehér, de nem sápadt. a haja bár el van tűzve, már kuszán omlik az arcába.

egy mosdóban van, teljesen egyedül, egy fekete WC-kagyló és egy hatalmas ablak társaságát leszámítva.

természetesen a lány én vagyok.

azaz, hogy én voltam.

most, hogy ismét folyton csak nézem [magam] nem ismerem fel azt, akit látok. sokszor van az, hogy köszönöm szépen, de én tökéletesen jól vagyok. minden bizonnyal a fotó pillanatában is ezt kurjantottam volna fel gondolkodás nélkül. de ki az, aki egy mosdóban ül, és az abszurd módon panorámás ablaknak háttal int csendre, miközben a többiek szórakoznak? érdekes, hogy bár mosolyog, a szemei mégis kettősséget sugároznak. zavarba jöttem, amikor előkerült, mert egyből nem tudtam eldönteni, hogy szeretkezni hív-e, vagy elvágynak onnan?

most, pár évvel később szinte biztos vagyok benne, hogy el akartam akkor ott jönni onnan.

mint ahogyan mindig mindenhol el akarok menni. csak éppenséggel arról nincs fogalmam, hogy hova indulnék inkább...